

«Με ιδιαίτερη συγκίνηση καὶ βαθεῖα χαρὰ εὐρίσκομαι σήμερον ἐν τῇ ἱστορικῇ πόλει τῶν Κάστρων, ἐν τῷ Διδυμοτείχῳ, καὶ μάλιστα τὴν ἁγίαν ταύτην ἡμέραν τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας.

»Ἡ ἡμέρα αὕτη, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ θρίαμβον τῆς πίστεως καὶ ἀποκατάστασιν τῆς ἀληθείας, ἐναντίον τῶν αἰρέσεων, ἡ ἡμέρα τῆς ἀναστηλώσεως τῶν ἁγίων Εἰκόνων, ἡ ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ Ἐκκλησία διακηρῦσσει ὅτι ἡ ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ δὲν δύναται νὰ καταπατηθῇ, συναντᾷ σήμερον τὴν Ἱστορίαν μιᾶς πόλεως ποὺ ἔμαθε νὰ ἀγωνίζεται, νὰ ὑπομένει καὶ νὰ ὁμολογεῖ· πόλεως ἀκριτικῆς, φρουροῦ καὶ μάρτυρος τοῦ Γένους.

»Εἰς τὴν πόλιν ταύτην, ὅπου ἐστέφθη αὐτοκράτωρ ὁ Ἰωάννης ΣΤ΄ Καντακουζηνός, ἐν μέσῳ θυελλωδῶν καιρῶν καὶ ἐσωτερικῶν ἀναταράξεων τῆς Βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας· εἰς τὴν πόλιν, ὅπου ἐγεννήθη ὁ ἅγιος αὐτοκράτωρ Ἰωάννης Γ΄ Δούκας Βατάτζης, ὁ βασιλεὺς τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς φιλανθρωπίας, ὁ ἄρχων ποὺ ἔνωσε τὴν ἐξουσίαν μὲ τὴν ἐλεημοσύνην καὶ τὴν πολιτικὴν σοφίαν μὲ τὴν ἀγιότητα. Εἰς τὴν γῆν ταύτην, ὅπου κατὰ τὴν παράδοσιν διήλθε ὁ Γρηγόριος Παλαμᾶς, ὁ μέγας θεολόγος τοῦ ἀκτίστου φωτός, καὶ ὅπου ἔφθασεν ὁ Ἀθανάσιος ὁ Μέγας, ὁ στῦλος τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας, ὁ ὁποῖος ἐστήριξε τὴν Ἐκκλησίαν ἐν καιροῖς διωγμῶν καὶ αἰρέσεων.

»Πόλις ἡ ὁποία ἀνέδειξεν Ἱεράρχας καὶ Πατριάρχας· ἐξ ὧν ὁ ἀπὸ Μητροπολίτης Διδυμοτείχου καὶ μετέπειτα Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Διονύσιος Ε΄, ὁ ὁποῖος διετέλεσε καὶ ποιμενάρχης τῆς Κρήτης, γῆς τῆς καταγωγῆς μου, συνδέων μὲ τρόπον θαυμαστὸν τὴν Θράκην μὲ τὴν μεγαλόνησον τοῦ Νότου· ἀποδεικνύων ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἐνώνει ὅ,τι ἡ γεωγραφία χωρίζει. Καὶ ἐκ ταύτης ἐλάμπρυνεν τὴν Ἐκκλησίαν ὁ λόγιος Ἱεράρχης Φιλάρετος Βαφειδῆς, ἀνὴρ παιδείας καὶ ἐκκλησιαστικῆς συνέσεως, ὁ ὁποῖος ἔθεσε τὴν σοφίαν του εἰς διακονίαν τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ.

»Σήμερον, ἐν τῷ περικαλλεῖ τούτῳ Ναῶ τῆς Παναγίας τῆς Ἐλευθερωτρίας, ὑπὸ τὸ βλέμμα τῆς Μητρὸς τοῦ Κυρίου, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὸ ἀκοίμητον σκέπασμα τοῦ λαοῦ μας, ἐνθυμοῦμαι μετ' εὐγνωμοσύνης τὸν μακαριστὸν Μητροπολίτην Διδυμοτείχου κυρὸν Νικηφόρον, κτίτορα τοῦ ἱεροῦ τούτου πνευματικοῦ φάρου, ὃς ἐθεμελίωσε ὄχι μόνον λίθους, ἀλλὰ ψυχὰς. Ἐνθυμοῦμαι ἐπίσης τὸν ἀπὸ Διδυμοτείχου καὶ μετέπειτα Μητροπολίτην Νέας Σμύρνης κυρὸν Ἀγαθάγγελον, ἕναν ἐκ τῶν εὐεργετῶν τῆς ζωῆς μου, τὸν ἄνδρα ποὺ μὲ ἐστήριξε στὰ πρῶτα βήματά μου ὡς Ἐπισκόπου, ὀδηγῶν με, μὲ πατρικὴν στοργὴν καὶ ἐκκλησιαστικὴν διάκρισιν. Σήμερον ἀνάβομεν

εὐλαβικῶς ἓνα κερίον εἰς τὴν μνήμην αὐτῶν καὶ δεόμεθα ὁ Κύριος νὰ ἀναπαύῃ τὰς ψυχὰς αὐτῶν ἐν χώρα ζώντων, ὅπου οὐκ ἔστι πόνος, οὐ λύπη, οὐ στεναγμός, ἀλλὰ ζωὴ ἀτελεύτητος.

»Ὁ Ναὸς οὗτος συνδέεται μὲ τὸ Πατριαρχεῖον Ἀλεξανδρείας διὰ δύο ἰδιαιτέρους λόγους: Πρῶτον, διότι εἰς τὸ Παρεκκλήσιον τοῦ Ἁγίου Ἐλευθερίου ἀγιογραφήθησαν διὰ πρῶτην φορὰν ἐν Ἑλλάδι αἱ μορφαὶ τῶν Ἁγίων Νεομαρτύρων τοῦ Καΐρου, τοῦ Γαβριήλ καὶ τοῦ Κυρμιδώλη, οἵτινες ἐμαρτύρησαν ὁμολογοῦντες τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐσφράγισαν μὲ τὸ αἷμά των τὴν πίστιν τῆς Ἐκκλησίας· καὶ ἔκτοτε ἡ μνήμη αὐτῶν ἐορτάζεται πανευλαβῶς, ὡς ζῶσα γέφυρα μεταξὺ Θράκης καὶ Αἰγύπτου, μεταξὺ ἀκριτικῆς γῆς καὶ ἱεραποστολικῆς ἐσχατιᾶς.

»Δεύτερον, διότι εἷς ἐκ τῶν διατελεσάντων Προϊσταμένων τοῦ Ναοῦ ἀνήκει πλεον εἰς τὴν χορείαν τῶν Ἀρχιερέων τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας, ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Μαρεώτιδος κύριος Δαμασκηνός, Πατριαρχικὸς Ἐπίτροπος Ἀλεξανδρείας, ὁ ὁποῖος φέρει πάντοτε ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ τὸν Ναὸν τοῦτον καὶ τὴν πόλιν ταύτην, ἀποδεικνύων ὅτι ἡ ἐκκλησιαστικὴ διακονία δὲν λησμονεῖ τὰς ρίζας τῆς. Τέλος, ἐπιτρέψατέ μοι, τὴν ἡμέραν ταύτην τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας, νὰ ἐκφράσω προσωπικῶς τὴν εὐγνωμοσύνην μου πρὸς τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Διδυμοτείχου, Ὁρεστιάδος καὶ Σουφλίου κύριον Δαμασκηνόν. Μὲ συνδέει μὲ αὐτὸν μακρὰ πνευματικὴ σχέσις καὶ ἀληθινὴ ἐν Χριστῷ φιλία. Καὶ ὀφείλω νὰ ὁμολογήσω ὅτι οὐδέποτε ἐλησμόνησε νὰ στηρίξῃ τὸ ἱεραποστολικὸν καὶ φιλανθρωπικὸν ἔργον τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας. Οὐδέποτε ἠδιαφόρησε διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς Ἀφρικῆς. Οὐδέποτε ἐδίστασε νὰ προσφέρῃ πνευματικὰ τέκνα διὰ τὴν διακονίαν τοῦ Εὐαγγελίου, ἀποδεικνύων ὅτι ἡ ἀληθινὴ ἀγάπη εἶναι ἔμπρακτος καὶ θυσιαστικὴ. Καὶ τοῦτο, ἀδελφοί μου, εἶναι Ὁρθοδοξία· ὄχι μόνον ὁμολογία πίστεως, ὄχι μόνον διατήρησις παραδόσεως, ἀλλὰ προσφορά ζωῆς, κοινωνία ἀγάπης, μαρτυρία ἐλπίδος εἰς ἓναν κόσμον ποὺ διψᾷ διὰ φῶς καὶ ἀλήθειαν.

»Σήμερον, ἐν τῇ χαρᾷ τῆς πίστεως, χαίρει καὶ ἡ καρδία μου, διότι ὁ Θρόνος τοῦ Ἁγίου Μάρκου εὐλογεῖ τὴν ἀκριτικὴν ταύτην γῆν. Ἡ Θράκη καὶ ἡ Ἀλεξάνδρεια συναντῶνται ἐν τῇ Ὁρθοδοξίᾳ· συναντῶνται ἐν τῷ κοινῷ Ποτηρίῳ· συναντῶνται ἐν τῇ διακονίᾳ τοῦ ἀνθρώπου. Καὶ ὅπου ἡ πίστις μένει ζῶσα, ὅπου ἡ μνήμη γίνεται εὐθύνη, ὅπου ἡ Ἱστορία μεταβάλλεται εἰς μαρτυρίαν, ἐκεῖ ὑπάρχει μέλλον».